

Lezingen: Ex. 3, 1 – 8a
Lc. 24, 1 – 12

Dat we van verhalen en rituelen houden blijkt vanavond weer. Rituelen, die allemaal te maken hebben met ons leven, met het geheim van ons leven, want daarover gaat het vanavond. Als we thuis zouden geweest zijn en onder het genot van een hapje en drankje met vrienden daarover zouden bomen, dan denk ik dat een nachtje praten niet genoeg kan zijn. Er over 'uitgesproken raken' zal niet lukken. Maar dat we daar wel eens behoefte aan hebben geeft er m.i. blijk van dat het 'goed' is dat we leven. Goed is, dat we met elkaar omgaan, verhalen kunnen delen, gedachten kunnen uitspreken, communio willen zijn. Mocht het dan over DE verhalen gaan die over leven en dood van de mens Jezus van Nazareth gaan, dan denk ik dat zelfs een nachtje filosoferen niet voldoende zal zijn om de juiste impact ervan te kunnen ontdekken. Die verhalen, gekoppeld aan die vele andere Oud- en Nieuwtestamentische Bijbelverhalen, geven immers in geuren en kleuren aan hoe mensen zijn, vanwaar ze komen en wat ze denken of willen. En het mooiste van dat alles dat we ons eigen verhaal er zo goed tegenaan kunnen zetten, ons eigen verhaal daarin volop in mag meeklinken, juist omdat we gewoon mensen zijn. Reden genoeg dus om erover te zingen. Uit te beelden met vuur, licht, water, brood en wijn.

Vanavond maken we een beweging vanuit de duisternis naar het licht. Eigenlijk kennen we zo'n gevoel niet meer. Als je vanuit een vliegtuig bij een nachtvlucht naar beneden kijkt dan zie je dat we echte duisternis niet meer kennen. Dorpen en steden worden kunstmatig in het licht gehouden.

En in dat licht worden we beheerst door onze agenda als een keurslijf van noodzaak of erg nuttig. Je kunt je de vraag stellen hoe veel leven daarnaast nog ongeordend blijft? Hoeveel ongerijmdheden, angst nog onder het oppervlak verscholen blijft? Hoeveel mensen niet liggen wakker liggen over de soms harde werkelijkheid van zijn of haar bestaan? Kunnen onze eigen verhalen alle ladingen van het leven dekken? Kunnen alle verhalen uit de oudheid alle ladingen dekken? Gelukkig kennen we dan onze beperkingen en weten we dat ook het leven in de schaduw van de nacht deel kan uitmaken van ons leven en van ons vieren. Zullen wij dan ook doorpakken tot het eerste licht? In christelijk perspectief benoemen we deze avond de overwinning van het licht op de duisternis.

We zijn dit jaar weer eens de echte winter doorgekomen en ondanks de trage verbetering van het weer dient de lente zich aan. De zon heeft aan kracht gewonnen. Nieuw leven op aarde.

De bomen gaan uitbotten, de bloemen gaan weer groeien. Vanavond willen we die omslag in de natuur meten aan de omslag die in de geschiedenis heeft plaatsgevonden. Benoemden we in dat christelijke perspectief de overwinning van het licht op de duisternis. Met het leven van die mens Jezus van Nazareth als voorbeeld weten we, dat een leven dat in dienst staat van mensen, in dienst staat van een uitgangspunt, in dienst staat van rechtvaardigheid en vrede.... weerstand kan oproepen.

Jezus was zich ervan bewust, dat onrust, overheersing en na-ijver...dat duisternis kan verkeren, kan omslaan in licht, in vrijheid en ongebondenheid. Zijn geschiedenis, zo vele malen nagevorst en beoordeelt, geeft die ruimte aan. Ruimte om te leven. Zijn verhaal geeft de mensheid als het ware het geschenk van het leven. Hij doet niet aan prehistorie met zijn verwijzing naar wet en profeten

om terug te gaan in de tijd, in het herstel van oude ingeslopen structuren nee, hij doet aan verwijzing in het besef, dat leven iedere keer weer een terugkeer is van donker naar licht, van nacht naar dag, van winter naar zomer, van niet kennen naar wel weten. Daar gaan de verhalen om... over hem,

en in zijn verlengde over ons, over jou en mij. Ze gaan over het beginsel van ons leven, dat het ons gegeven is. Wij dat leven als opgave hebben ontvangen, als iets kostbaars, dat vriendschap en liefde mag inhouden. Gratiut tot in de nerven. Loopt dat wonder niet parallel met de verhalen die de evangelienschrijver ons heeft overgedragen?

Vanavond en vannacht staan daarom symbool voor dat grote mysterie dat leven is. Een blijvend wonderlijk mysterie van wording en ontvouwen. Waarin leven wereld wordt, complex en verbazend ingewikkeld, divers. Deze avond brengt ons bij het begin van het begin, bij die oerknal, die wording, en automatisch bij die scheiding tussen schepper en schepsel. Deze avond brengt ons bij dat visioen van Mozes als hij in zijn diepste binnenste geroepen wordt een mens van bevrijding te worden.

Mozes zag vuur waar normaal een plant stond, hij hoorde een stem waar normaal gesproken geen stem kon gehoord worden. Juist daardoor werd hij gegrepen, en mocht hij begrijpen, dat hij mee mocht... nee mee moest werken aan bevrijding, weg van slavernij. Je niet gebonden te weten door ingeslepen gewoonten, gewoonten die de basis van dat menselijke bestaan, dat denken in de weg staan. Mozes ontmoette JHWH als stem van zijn geweten, misschien wel de ruimte in het geweten

waar mensen elke dag mee mogen dealen. Een geweten dat van rechtvaardigheid en vrijheid uitgaat. Mozes ontmoette JHWH, Adonai, Heer, zijn God als een aanmoediging, bewustwording. Zijn geloof in God, zijn ervaring met die Stem die hij hoorde werd omgezet in daden. Daden, die nooit mogen worden ingezet 'om het concrete lot van mensen in ellende te bestendigen', hen tot paria's en outcasts te maken. Hij wist, hij voelde de goddelijke aanwezigheid bij het wel en wee van mensen.

Dat was ook Jezus' missie waarover we het mogen hebben. Een bewustwording dat Gods grote daden niet berusten op brute feiten, geen onthullingen van begrippen en mededelingen van hele en halve waarheden. Maar de duisternis laat overwinnen door het licht. Als nomaden die op zoek zijn naar weidegrond. Als Adam's en eva's die zich ontworstelen aan hun tuin, als Kain's en Abel's die zich niet kunnen beheersen in hun rivaliteit. Als profeten en wijzen met hun protest tegen onrecht. Dat evangelie van en over Jezus mogen wij vooral vanavond herkennen als een appel en parabel, als opgang en ondergang, als begeestering. Dat verlamde apostelen weer op de been helpt, mensen hun grenzen doet verleggen, solidariteit gaande houdt tot in lijden en dood, tot aan de grenzen der aarde, tot aan het absurde toe. Het geheim van het mysterie dat leven heet, krijgt hiermee handen en voeten: Vuur, water, brood en wijn zijn onze symbolen met hun eigen betekenis. Je kunt er nachten over praten tot de morgen gloort.

Ik wens jullie een fijn Pasen!